

“La meva feina és la meva vida”

Ivan Labanda

Una tarda d'hivern davant del teatre Coliseum. Quedem amb l'Ivan Labanda, un actor, potser conegut pel gran públic pel seu treball a sèries de televisió com "Porca Misèria" o pel "Leonart", amb una gran trajectòria, però, al món del teatre i als musicals. Aquests dies, i fins a mitjans de febrer, el podem trobar a Què!, un musical dirigit pel Manu Guix, l'Àngel Llàcer i l'Àlex Mañas.

Com i quan vas saber que et volies dedicar a la interpretació?

Doncs, saber-ho, suposo que ho saps tota la vida fins que arriba una cosa que et fa decidir. Concretament, en el meu cas, va ser el 1992 quan vaig començar al Tivoli amb l'espectacle Nou Memory, el primer gran musical de Barcelona, protagonitzat per l'Àngels Gonyalons i dirigit pel Ricard Reguant. Va ser una experiència molt bona, molt colpidora, vam fer un grup molt bo amb la Xènia Reguant. Un altre va ser un programa que feia l'Àlex Gorina que es deia "Més enllà de mitja nit" i que era com una mena de continuació de la finestra indiscreta, i que em va fer agafar passió pel cinema i les arts escèniques. Aquestes dues experiències van ser l'empenta per dedicar-me a això.

El reconeixement a la feina i l'esforç no sovint vénen de la mà de premis. Al 2004, no obstant, vas guanyar el Premi Butaca al millor actor musical. Què en penses dels premis?

Els premis ajuden però és una qüestió més d'autoestima. No tindràs més o menys feina per guanyar un premi, si guanyes un Óscar, potser sí (Riu), però és molt gratificant el reconeixement. Sobretot aquells premis que són atorgats pel públic, com per exemple, el Butaca mateix.

Sempre que he entrevistat un actor, en investigar el currículum t'adones que hi ha una feina darrera molt important i sovint menystinguda o no valorada pel públic.

Sí, a més, és molt curiós. En el meu cas, jo havia fet molts musicals però hi ha gent encara que em para a la sortida del teatre i em diu "escolta no coneixia aquesta faceta teva, cantes molt bé". Però si porto molts anys fent musicals (riu). Però si hi ha una feina darrera important. Des de petit, em va interessar l'enfocament "multidisciplinari", és a dir, sempre m'ha agradat fer de

tot una mica. El que no volia que em passés era que per fer de tot em quedés curt en el que feia. Per això, he intentat potenciar el "fer una mica de tot". Aquí estem una mica a la cua en comparació amb la tradició d'altres països. Qui interpreta, no canta, qui canta, no balla... Per això, fer doblatge, fer cinema, fer teatre... t'enriqueix molt. Sobretot el teatre, que és el que més taules et dona, és llençar-te a la piscina. A la televisió, sempre pots repetir.

Ens pots parlar de Què?

Què ha estat una experiència trasbalsadora, era tornar a fer un musical després del Mikado i no sabia en quin estat vocal estava perquè fins llavors només havia fet text. Era un repte molt gran, un personatge més gran de la meva edat, implicació personal i emocional... Tot això va fer que el dia de l'estrena fos una catarsi (riu).

Tinc entès que vau anar a centres penitenciaris per formar-vos. És així?

Nosaltres, no. Hi van anar els creadors, l'Àlex Mañas, el Manu Guix i l'Àngel Llàcerr, per informar-se i fer que l'obra s'apropés al que hi ha allà. De fet, m'agradaria reivindicar la figura de l'Àlex Mañas perquè sovint queda a l'ombra davant la "popularitat" de la resta. En gran part, si l'obra ha arribat on ha arribat, és gràcies a l'Àlex Manyes que ha fet una feineda brutal per adaptar un tema tan difícil a l'obra.

Com prepares els teus personatges?

Personalment, veig moltes pelis i, en el meu cas, és una qüestió d'intuïció. Imaginar-te en aquella situació i fer-ho el millor possible. Un cop acabats els assaigs, m'ho emporta molt a casa. Convius molt amb el personatge i, al final, t'acabes "mimetitzant". Això, val a dir, ens ha costat la parella a gairebé tots els components de la companyia (riu).

S'ha parlat molt arran de la mort de Head Ledger, que va interpretar el darrer Jocker, de la immersió o relació entre el personatge interpretat i l'actor, com vius aquesta relació? És complicada?

He portat el personatge del Josep a Què més enllà que qualsevol altre dels que he fet fins el moment. Hi ha una cosa que va al marge de la tècnica que puguis assolir i que té a veure amb el nivell d'implicació amb allò que fas. La meva feina és la meva vida, és vocacional. Qui està al meu voltant sap que sóc així, que quan estic fent teatre, desaparec.

És difícil compaginar-ho amb la vida personal?

Totalment, no tens mai una estabilitat. No vas de casa a la feina i de la feina a casa. Tampoc tens un horari fix i quan, el tens, és invertit al que porta la gent. Segons amb qui estiguis, és molt complicat.

Teatre, doblatge, televisió, cinema. Amb què et quedaries?

Tot et demana coses diferents. Si hagués de triar, triaria el teatre que és el que em permet no

matar el nen que tots portem dins. No has de perdre la il·lusió mai. En canvi, la televisió i el cinema potser són més pausats.

Hi ha hagut algun moment professional en què hagis dubtat de seguir amb la interpretació?

Contínuament, és un estira i arronsa. Forma part de la vida, dubtar. Hi ha molts moments en què penses en llençar la tovallola, ja que és una professió que comporta molt de sacrifici. Acabes desitjant molt la vida estable perquè hi ha moments de molta solitud. Però és una feina tan gratificant que paga la pena. Aquesta és una carrera de fons i si te l'estimes, a vegades també has de passar pel tub.

Quins són els teus projectes de futur?

De moment, Què fins el febrer. Tot i que tinc projectes en procés no voldria parlar abans que es concreti res.

Què recomanaries a un jove que es volgués dedicar a la interpretació?

Que es llenci. Si ho sents, no t'ho has de plantejar, ho has de fer. Et pots equivocar i has d'estar preparat per al "no". Que faci una reflexió profunda i, si creu que val, que es llenci a la piscina. Com tot a la vida, passa per intentar ser sincer amb un mateix i enfrontar-se amb les pors. Hi ha com una mena de flama que et diu que vals, has de seguir aquesta convicció i sempre tocar de peus a terra. Avui no hi ha cultura de l'esforç.

Tal com raja

Nom complet: Ivan Labanda Blanco.

Lloc i data de naixement: Barcelona, 14 de maig de 1980.

Un grup de música: Coldplay.

Una pel·lícula: Star Wars i, com a personatge, Han Solo.

Un llibre: El guió de Robert McKee.

Plat que cuines millor: Cap.

Una mania: La neteja.

Una qualitat: L'exigència.

Un somni: Poder viure d'això tota la vida.

On t'agradaria anar de viatge? Ara mateix, a Formentera.

Tens fama de ser molt... Simpàtic.

Diego Giménez
diego@edicat.cat

Fotos: Ivan Giménez

